

Свѣтлитѣ му топли лъчи,
И земята затъмнилѣ.

— Що отъ туй че станахъ слънце?

Казалъ нашиятъ юнакъ,
Ето облакъ се изпрѣчи,
И настана вредомъ мракъ.

Облакъ искамъ азъ да бжда!

„Нека“, ангела казалъ.
И отъ слънце въ мигъ на облакъ
Каменаря пакъ станалъ.

Надъ земята изсушена
Дъждъ отъ облакъ се разлѣлъ,
Освѣжили се полята
И нивя, и цвѣтъ увѣлъ.

Но по-силно и по-силно,
Катъ порой валѣлъ дъжда
И не полза, а нанесълъ
Вредъ нечувана врѣда:

Езерата се разлѣли
Надъ красиви брѣгове,
А рѣкитѣ потопили
И села, и градове.

Само тамъ едничка скала
Срѣдъ бѣснѣещи вълни
Гордо си глава държала
Съ погледъ въ сини висини.

— Що отъ туй че азъ съсипахъ

Съ яростъ градове, села;
Ей на мене се надсмива
Тази гордата скала.

— Е, бжди скала тогава,
Божи ангелъ пакъ казалъ.
И срѣдъ воднитѣ талази
На скала го прѣвърналъ.

— Нека ме вълнитѣ биятъ,
Азъ съмъ якъ и чакъ до вѣкъ
Ше изтрая, той си мислѣлъ,
Но съзира той човѣкъ,
Че по него се изкача
Съ трънокопъ и ломъ въ ржцѣ
И започва да дѣлбае
Той доволенъ отъ сърдце.

— Що, какво е, какъ ще може
Този слабия човѣкъ
Да разбие съ ломъ гранита,
Тѣй голѣмъ и толкозъ якъ!

Нека стана пакъ работникъ
Да живѣя съсъ труда,
Че отъ него по-всесилно
Нѣма нищо на свѣта.

„Щомъ желашъ, тѣй да бжде.“
Казалъ Божи ангелъ благъ —
И отново каменаря
Каменаръ е станалъ пакъ.

